

הלכות פרה אדמה פרק יג

א. מעלות יתרות עשו בטהרת החטאת: שהאדם הטהור אפלו טבל לקדש, ועומד ומשמש על גבי המזבח אינו טהור לחטאת, לא לשרפתה ולא למלוי המים ולא לקדשן ולא להזות, עד שיטבל לשם חטאת, ואחר כך יהיה טהור לחטאת.

ב. וכן הכלים אפלו מזרק שבעזרה אינו טהור לחטאת, עד שיטבילוהו לשם חטאת. וכן כל האכלין וכל המשקין אף על פי שהן טהורין, הרי הן לענין החטאת כאכלין ומשקין הטמאין.

ג. כל כלי הראוי למשכב או למושב אף על פי שהוא טהור לגבי הקדש הרי הוא לגבי חטאת כמדרס הזב, עד שיטבילוהו לשם חטאת. יוחנן בן גדיגדה היה אוכל בטהרת הקדש, כל ימיו; והיתה מטפחתו כמדרס הזב, לענין החטאת.

ד. כל וילד הטמאות אף על פי שאינו מטמא אדם ולא כלים, אפלו לקדש כמו שבארנו הרי הוא מטמא אדם וכלים, לחטאת. לפיכך אמרו המקדש מי חטאת, לא ינעל את הסנדל שמו יפלו משקין על הסנדל, ונמצא הסנדל טמא, שכל המשקין טמאין הן לגבי החטאת, ויטמא זה המקדש בנגיעתו בסנדל; ונמצאו מי החטאת טמאים.

ה. מי שנטמאו ידיו בלבד בדברים המטמאין את הידים, כגון שנגע באכלין או במשקין וכיוצא בהן אף על פי שהוא טהור לקדש, ואינו צריך אלא טבילת ידיו בלבד כמו שיתבאר הרי נטמא כל גופו לענין חטאת, וצריך טבילה: אפלו לא נטמא אלא ידו אחת נטמא כלו, והרי הוא ראשון לטמאה.

ו. כל הטעון טבילה, בין מדברי תורה בין מדברי סופרים מטמא את מי חטאת ואת אפר החטאת ואת המזה מי חטאת, במגע ובמשא. וכן מטמא את האזוב המכשר, ואת המים שנתמלאו ועדין לא נתקדשו, ואת הכלי הריקן הטהור לחטאת: מטמא כל אחד מאלו במגע, אבל לא במשא. וטמא שנגע במקצת אפר חטאת, פסל את כלו.

ז. אין מונין לחטאת ראשון ושני ושלישי, בדרך שמונין לתרומה ולקדש. כיצד: עשרה שטבלו לשם חטאת, ונטמא אחד מהן, אפלו לא נטמא אלא לגבי חטאת בלבד, כגון שנטמאת ידו בלבד, ונגע בחברו וחברו בחברו, אפלו הן מאה בלן טמאין לחטאת.

ח. וכן כלים הטהורים לחטאת, שנטמא כלי מהן, אפלו לא נטמאו אלא אחוריו בלבד לגבי חטאת, כגון שנגעו משקין באחוריו, ונגע כלי זה בכלי שני, ושני בשלישי נטמאו הכלים בלן לגבי חטאת, ואפלו הן מאה.

ט. כל הראוי להטמא במדרס הזב אף על פי שהוא טהור לקדש אם הנידו הטהור לחטאת, נטמא: אף על פי שלא נגע בו. וכן הטהור לחטאת שהניד את האדם שאינו טהור לחטאת, או שהניד את רקו, או את מימי רגליו שלאדם זה נטמא, אף על פי שלא נגע בו. אבל כלי שאינו ראוי למדרס אינו מטמא את הטהור לחטאת, אלא אם כן נגע בו.

י. כלי הטמא טמא מת אם הנידו הטהור לחטאת, נטמא: ואף

עַל פִּי שְׁלֹא נִגַּע בּוֹ; וְאִף עַל פִּי שְׁאִין טָמֵא מִטָּמֵא בַּמָּשָׂא, כָּמוֹ שְׂבֹאֲרָנוּ. כִּיצַד: מִפְּתַח שְׁהוּא טָמֵא מִתְּשִׁיָּה תְּלוּי בְּדִלָּת, וְסִגְר הַטְּהוֹר לַחֲטָאֵת אֶת הַדִּלָּת הוֹאִיל וְהִנִּיד אֶת הַמִּפְתָּח הַטָּמֵא, נְטָמָא. וְכֵן אִם הִסִּיט אֶת הַשָּׁרֶץ, וְאֶת שְׂכַבַּת זֶרַע הָרִי זֶה טָמֵא לַחֲטָאֵת: אִף עַל פִּי שְׁאִין אֵלּוּ מְטֻמְּאִין בַּמָּשָׂא, כָּמוֹ שְׁתִּיתְבָּאָר.

יא. הַטְּהוֹר לַחֲטָאֵת שְׁנִגַּע בְּכָלִים שֶׁהָיוּ לְמַעֲלָה מִן הָזֶב וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, וְהֵן הִנְקִרְאִין מִדֶּף אִף עַל פִּי שְׁהוּא טְהוֹר לְקַדָּשׁ, נְטָמָא לַחֲטָאֵת; וְכֵן כָּלִי הַטְּהוֹר לַחֲטָאֵת שְׁנִגַּע בְּמִדֶּף, נְטָמָא לַחֲטָאֵת.

יב. הַטְּהוֹר לַחֲטָאֵת שְׁנִגַּע בְּאֲכָלִין וּמִשְׁקִין בֵּין טָמֵאִין בֵּין טְהוֹרִין, שְׁכָּל אֲכָלִין וּמִשְׁקִין לְגַבֵּי חֲטָאֵת אֵינָן טְהוֹרִין אִם נִגַּע בָּהֶן בִּידּוֹ, נְטָמָא כָּל גּוֹפּוֹ כָּמוֹ שְׂבֹאֲרָנוּ; נִגַּע בָּהֶן בְּרָגְלוֹ אוֹ בְּשָׂאָר גּוֹפּוֹ, אוֹ שֶׁהִסִּיטָן בִּידּוֹ וְלֹא נִגַּע בָּהֶן טְהוֹר. וְכֵן אִם נִגַּע בִּידּוֹ בְּתַנּוּר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ מִשְׂאָר כָּלִים שְׁאֵינָם טְהוֹרִין לַחֲטָאֵת נְטָמָא כָּלּוּ; אֲבָל אִם נִגַּע בְּרָגְלוֹ בָּהֶן, הָרִי הוּא טְהוֹר לַחֲטָאֵת כָּמוֹ שְׁתִּיָּה.

יג. הַטְּהוֹר לַחֲטָאֵת, שֶׁהִכְנִיס רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ לְתוֹךְ מַיִם שְׁנִתְמַלְאוּ לַחֲטָאֵת נְטָמָא: מִפְּנֵי שֶׁהֵן שְׂאוּבִין; וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים שֶׁהִבָּא רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמַיִם שְׂאוּבִין, נְטָמָא כָּמוֹ שְׁתִּיתְבָּאָר.

יד. הַכֹּל נֶאֱמָנִין עַל טְהֻרַת הַחֲטָאֵת, וְאֶפְלוּ עַמֵּי הָאָרֶץ: מִפְּנֵי חֲמֻרְתָּהּ וּמַעֲלֹת אֵלּוּ שֶׁנַּעֲשׂוּ בָּהּ, הַכֹּל נִזְהָרִין בָּהּ; וְהָרִי נֶאֱמָר בַּתּוֹרָה "וְהִיתָה לְעֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת" (במדבר יט, ט), כָּל יִשְׂרָאֵל רְאוּיִין לְשִׁמְרָהּ.

טו. לְפִיכֵךְ עִם הָאָרֶץ שֶׁהִבִּיא כָּלִי מִבֵּיתוֹ, אֶפְלוּ כָּלִי חֶרֶס, וְאָמַר כָּלִי זֶה טְהוֹר לַחֲטָאֵת הָרִי זֶה טְהוֹר; וּמִקְדָּשֵׁין בּוֹ וּמִזִּין מִמֶּנּוּ, אִף עַל פִּי שְׂאוֹתוֹ כָּלִי טָמֵא לְקַדָּשׁ וּלְתַרוּמָּה. וְכֵן עִם הָאָרֶץ שֶׁאָמַר טְהוֹר אֲנִי לַחֲטָאֵת, אוֹ שֶׁהָיוּ מִי חֲטָאֵת אֶצְלוֹ, וְאָמַר טְהוֹרִין הֵן נֶאֱמָן, שְׁאִין אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל מְזַלְזֵל בָּהּ.